

L'ANTULLA CEGA ALBERT SÁNCHEZ PIÑOL / JAUME CABRÉ

Conte de Sant Esteve

Qui et pot eixugar la hipoteca, ficar dins el teu llit la Nicole Kidman, resoldre el 'problema catalán' i, a sobre, pagar-te 1.000 milions d'euros? El dimoni disfressat de Papa Noel: només cal aixecar un dit i cridar-lo com qui crida un taxi

Una nit estava veient *Doctor en Alaska* quan per la xemeneia va aparèixer Papa Noel.
-Vostè no és Papa Noel!
-vaig cridar.
-¿Com ho sap?
-Doncs perquè Nadal va ser

ahir. Impostor!

En veure's descobert, el fals Papa Noel va seure al sofà, amb el cap entre les mans, i va dir:

-Té raó, no sóc Papa Noel, sóc el dimoni.

Aquests dies rondo pel món temptant les bones persones. Creia que amb aquesta disfressa em seria més fàcil enredar la gent -i va sospirar-: Ja veig que no!

-No el cansa que el derrotin sempre? -vaig preguntar-, vull dir que faci el que faci sempre perd i la víctima recupera l'ànima.

-No, no -va dir-, això era en els vells temps. Ja no compro ànimes. Ara compro problemes. En el fons, per què volia un dipòsit d'ànimes? No eren rendibles, així que em vaig passar al món de les finances.

Jo no ho entenia.

-És tal com li ho dic. Té un problema? Me'l quedo i a sobre li pago per quedar-me'l.

-Alguna cosa deu demanar a canvi -vaig recelar.

-Li juro que no. Ara bé, si es posa frenètic quan obre la porta del congelador, la tanca, s'ha oblidat un glaçonet, intenta reobrir-la i la porta no vol, com si estigués soldada amb ciment? Bé, aquest problema sí que no el compro -i em va animar-: Faci la prova, demani!

No era un banquer, era el dimoni, així que li vaig explicar els meus problemes d'habitatge.

-OK, li compro la seva hipoteca.

-M'està dient que cancel·la la meua hipoteca i a sobre cobraré?

-Exacte. Què demana?

Bé doncs, dos dies després vaig al banc i en efecte, la meua hipoteca ja no existia i algú m'havia ingressat 100.000 euros. No m'ho podia creure.

Torno a casa com un llamp i invoco el dimoni. (És molt fàcil, tot el que s'ha de fer és aixecar un dit, com qui vol un taxi, i cridar "dimoni!" en lloc de "taxi!". La gran diferència és que el dimoni ve sempre però, si plou, els taxis no apareixen mai.)

-Com ho ha fet? -vaig al·lucinar.

-Com vol que sigui? -es va ofendre-. Amb un ingrés.

-Tinc un problema sexual -vaig dir-. Aquests també els compra?

Pensi que el meu és gravíssim.

-Confii en mi! Quin problema?

-Nicole Kidman no vol fer l'amor amb mi.

Deu minuts després trucaven a la porta. En efecte: era Nicole Kidman, que a més duia a la mà un xec de 200.000 euros. Com és lògic, no vaig sortir de casa en tres mesos. Però un dia la Nicole va posar la ràdio, amb tanta mala sort que vaig sentir una tertúlia. Vaig aixecar un dit i el dimoni va caure per la xemeneia.

-Estic fart del *problema catalán*! Ho sent? Fins al capdamunt!

-Però home de déu! -es va exclamar el dimoni-. El *problema catalán* no s'arregla, se *conlleua*. Ni jo crec que pugui resoldre'l, i pagar-li tot el que val!

-Vostè és el dimoni o un dimoniet dels Pastorets?

I l'endemà s'havia acabat el problema català! Tot Espanya parlava català! La Guàrdia Civil parlava català. José Luis Rodríguez Zapatero i Mariano Rajoy parlaven català. I en sentir-los fins i tot et queien simpàtics. José María Aznar parlava català. I ni així et queia simpàtic. (En la intimitat parlava castellà, però vaja, s'havia de tolerar, ni el dimoni ho pot tot.) I a sobre havia cobrat 1.000.000.000 d'euros. Au.

Però quan la meua casa ja era meua, al llit hi havia la Nicole Kidman, i fins i tot Camacho parlava català amb els jugadors de la selecció, va i obro el congelador de la nevera.

Era per posar-se malalt. Mil milions al banc i ni així podia tenir una punyetera nevera amb portes que no s'enganxessin. I em vaig posar malalt, és clar. Com que no tenia cap altre problema, la porta del congelador va ocupar l'espai de tots els altres. I els va amplificar. No podia pensar en res més. No ho suportava. Primer em vaig allunyar de la nevera, després de la cuina i al final de la casa. Semblava un okupa sense casa ocupada. De què et serveix ser feliç si no ho ets?

Vaig anar al millor psiquiatre del món, que em va cobrar una pasta de pebrots. I total per què? Després de cent sessions el paio va i em diu:

-Hum. S'hauria de buscar un problema realment seriós. Així entendria que el seu és totalment estúpid.

Allò era el final. Vaig tornar a casa. Vaig caure de genolls. Vaig aixecar un dit:

-Sí us plau! Torni'm els meus problemes!

-És clar que sí -va riure el dimoni, fregant-se les mans-, si ho he entès bé, vol tornar a ser una criatura hipotecada, un maleït català insolidari, i el més a prop que tornarà a ser mai de Nicole Kidman serà en un cinema. És això?

-Sí!!! -vaig plorar.

-Doncs és molt fàcil. M'ha de tornar els meus diners amb uns còmodes terminis del 10%. I algun dia, quan ja no em degui res, tornarà a ser tan desgraciat com abans. Mentrestant, nevera.*

